

POETUL LA 65 DE ANI

CONSTANTIN MĂNUȚĂ

Constantin MĂNUȚĂ, născut la 21 decembrie 1948 în comuna Mogoșești – Iași. Absolvent al Facultății de Filologie, Universitatea „Al.I. Cuza” Iași, a slujit școala românească timp de peste 40 de ani. Este profesor de limba și literatura română, poet și publicist. Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Debutează în cotidianul „Flacăra Iașului”, în 1967, cu poezia *Dorul meu*.

Cărți publicate - versuri: *Din toate rănile sufletului*, 1997; *Orele umbrei*, 1998; *La răsărit de cuvânt*, 1999; *Steaua de cucută*, 2001; *Instanță grea*, 2003; *Zidit în zbor*, 2004; *Înzăpezit sihastru*, 2006; *Melancolie de stea*, 2007; *Cocor de fum*, 2008; *Taina din rană*, 2010; *Fior târziu*, 2011. Proză – Microeseuri filosofice: *Crucea Viscolită*,

2004. Proză – Micromonografie literară (în colaborare cu Magdalena Mănuță): *Vasile Filip – Virful cu dor al poeziei românești*, 2004.

Colaborări la reviste: „Amfiteatru”, „Cronica”, „Ginta latină”, „Neamul Românesc”, „Convorbiri Literare”, „Opinia”, „Opinia Moldovei”, „Flacăra Iașului”, „Revista română”, „Coloana Infinitului”, „Dor de dor” etc.;

Alte activități: Îndrumător de reviste literare. Membru în juriul concursului TINERE CONDEIE (1990-2005), organizat de I.S.J. Iași. Conducător de cercuri și cenacluri literare școlare, membru în redacțiile revistelor literare: „Neamul Românesc”, „Ginta latină”, „Coloana Infinitului”, „Dor de dor”. Colaborator la Radio Iași, Radio Trinitas, Postul TV. TELE M Iași.

TAINA DIN RANĂ

Gingaș să fiu ca blînda înserare
E firea mea ce firea lumii cată;
Vremea nemiloasă arde într-o floare
Veșmintul sfînt al vorbei înstelată?

Bate-un cocor în geamuri și îmi spune
Impactul dur din irizări ardente;
Toate în iubire sunt înțelepciune
Și nu mai pot dormi în sentimente...

Destul că apa malurilor fură
Furtuna mare dintre jurăminte;
Nu mai admir divina ta făptură
De ce-i răscoală iarna în cuvinte?

Precum un flutur care îmi răpune
Soarta grea ivită în privire;
Efect de seră-i aripa minune
Popor ascuns de frunze-n strălucire...

Nu pot să spun acuma ce mă doare
Cum să-ndepărtez de forma diafană;
Omenirea-ntreagă prinsă în visare
Rodește adînc în taina dintr-o rană?

CÎTE CUVINTE

Cîte cuvinte să-i mai spun eu lumii?
Pleacă-n depărtare timpul pe un zar;
M-au miruit adesea marginile humii
Sau un cocor pierdut în zare la hotar...

Visează-un munte stele arămii
Aceeași soartă în secunde reci;

Un trandafir timid în dreptul inimii
A luminat izvorul astrelor pe veci?

Cum să locuiesc în lucruri ca-nainte
Păsările cîntă pe un trunchi de os;
Bătrînul soare ars de patimi sfînte
Pe cer cînd suie pare că-i întors?

A fost pădurea teilor de-o vară
Blîndă, primitoare-n culmea unui deal;
Un spiriduș în scoarță a refuzat să moară
În apa mării răstignit în val?

Stoluri de fluturi ocolind un grind
Metanii bat și cad în rugăciune;
Văd sîngele albastru-n zare șerpuiind
Catarg înalt urcat ca prin minune...

Cîte cuvinte să-i mai spun eu lumii?
Cînd de la semeni nu cer îndurare;
Dormind în scorburi, steagul Semilunii
E un semn lăsat de păsări călătoare...

CRUCEA ÎNSÎNGERATĂ

Căldura verii risipește crinii
Aprig uciși de foc mistuitor;
De panică și florile grădinii
Au înflorit în orele de dor...

Topit văzduhul roșu la culoare
Înaltă temple pline de lumină;
Nu mai e loc la umbră de visare
Blestem devine ziua cea senină...

Unde să plec pe timp nemăsurat?
Canicula domină pe pămînt;

De am rămas și nu aș fi plecat
Mai încăpea durerea în cuvânt?

Ceru-i răpus în irizări de soare
Mă ademenește plaja unui vis;
Cad stelele în păsări călătoare
Nu mai pot să mă apuc de scris...

Căldura verii rețopește crinii
Tot imitând iubirea înstelată;
Adânc mă-nțepă rănile luminii
Și port în suflet crucea-nșingerată...

DEZLEGAT DE ITEMI

Nimic nu mai vreau
Totu-i efemer;
Călătoria mea
Se rupe de cer?

Lumii i-am dat
Tot ce-am avut;
Libertatea cuvântului
Soarele căzut?

Oriunde pe pământ
Visez fericit;
De mii de ani
Pe cruci răstignit...

Trecînd ca un astru
Ușor peste vremi;
Precum Zoroastru
Dezlegat de itemi?

Nimic nu mai vreau
Stelele-s stinse;
Pe altă Planetă
Mi-i viață de vise...

DOUĂ STELE

Rămii senină cum ai fost odată
Frumoasa mea, în zori ca o grădină;
Tremură-n frig o stea întîrziată
Pe flori de aur, blînde de lumină...

Freamătă-n zare un copac rîvnit
Să-și lase frunza verde pe răcoare,

Pasăre ai fost zburînd în infinit
Roua îți cade noaptea pe picioare?

În care vremuri oare te-am sedus?
Îngeri să culegi presărînd himere;
Nu voi uita că soarele s-a smuls
Din boabe dulci și pleoape de tăcere...

A fost, n-a fost iubirea o întîmplare
Eu știu prea bine că așa a fost;
Să fiu în umbra virgulei mirare
Iar tu un punct închipuind un rost...

Culmea domoală a tristului halou
Îmi fură gîndul priveghind cireșii;
Cu brațe largi te vor iubi din nou
Pe garduri scunde aprig măcieșii...

În con de umbre corul de aczi
Trece spre seară ca un vis bizar;
Cîrduri de păsări adormind livezi
Apune visul dintr-o toamnă iar...

Natura-n sine va rămîne-ntreagă
În zboruri vara a plecat demult;
Doi heruvimi fiind, am luat în șagă
Viața discretă care a trecut?

Nu primăveri de aur și smaralde
Ne-au ocrotit seraficele ploi;
Aceleași basme de iubire calde
Au tot plecat și s-au întors în noi...

Ingrata soartă dur, surîzătoare
N-a-ngăduit s-oprească-n depărtări;
Atîtea stele răsărite-n zare
În lupii tineri plini de remușcări...

Ai vrea să ascunzi în văile cerești
Vorbe frumoase-nscrise-n calendare;
Puterea lor te duce în povești
În chip de demoni retopiți în soare...

Rămii senină cum ai fost cîndva
Frumoasa mea, grădină înmiresmată;
În două stele dacă voi pleca
Rămîne cerul simplu o erată?

REFERINȚE CRITICE:

Poetul nu-și mai declină, decît aparent, propria condiție, dominată de realitățile concrete ale unei vieți contorsionate; el se face purtător de cuvînt – unul avizat – și vorbește despre suferințele lumii, care îi este părtașă și căreia îi este parte componentă. Fără a separa omul concret de omul poet, autorul cată a se descurca în hățîșul metaforic al ninsorilor și al singurătății. Își cercetează universul, emite întrebări, foarte multe întrebări, poate chiar prea multe, din formularea cărora reies, de cele mai multe ori, și răspunsurile. (**Vasile Filip**)

Poezia sa e penetrantă, spontană, cu reverberații prelungi, la stadiul problematicului existențial, oficiat cu gesturi grave,

repezi, mărturisit prin metafore surprinzătoare convocate solemn, din cele mai disparate contradictorii unghere ale cosmosului. (**Lucian Dumbrovă**)

Constantin Mănuță stăpînește bine tehnica unui vers clar, încifrarea fiindu-i străină, din acest punct de vedere linia romantică a poeziei sale rămîne în zona poeziei tradiționale. (**Ion Hurju**)

Liric, melancolic pînă aproape de tristețea bacoviană, atent la trecerea timpului în care se descoperă zidit, Constantin Mănuță concepe poeme de largă respirație, fiind un poet autentic, care, deși excesiv de discret, reușește să devină un nume important în lirica românească. (**Emilian Marcu**)